

ledes i Strid med Regjeringens Udtalelse af 13de Februar 1852. Han har nemlig sagt i det andet Thing i Mødet den 8de Mars: „Foruden den Udvei, at henholde Sagen (nemlig Grundlovsagen), har den — det er Regjeringen, der tales om — ogsaa i Virkeligheden en betydelig Adkomst til at indvirke paa Sagens Udfald ved den Stilling, som Sagen har faaet ved det Forbehold, hvormed Danmarks Riges Grundlov blev vedtagen af Kongen“. — Det er dette Forbehold, Regjeringen den 13de Februar 1852 har sagt skulde være uden Indflydelse derpaa. — Han siger fremsendes: „Der kunde jo ogsaa være Spørgsmaal om, hvorvidt Regjeringen ikke ligesom kunde være berettiget til at octroyere en Fællesforsatning, som udelukkede af Danmarks Riges Grundlov de Bestemmelser, der ligesom høre til Fællesforsatningen og efter Sagens Natur aldrig kunne beholde deres Plads i den særlige Forsatning for Danmark; men Regjeringen har fundet det rigtigt, at man først forhandlede med Rigsdagen om samme“. Denne Udtalelse har en dobbelt Betydning, idet den nemlig først staaer i Strid med Regjeringens tidligere Udtalelse og dernæst tilkjendegiver, at Regjeringens Hensigt med at forhandle Grundlovsudkastet med den nærværende Rigsdag ikke har været Andet end et Forsøg, om det kunde lykkes den at faae saadanne og saa store Indrømmelser, som den ønskede; men Ministeriet har havt dette staaende bagved, at, dersom det ikke opnaaedes, kunde der være Spørgsmaal, om det ikke var aldeles berettiget til at tilraade Hs. Majestæt at octroyere en Fællesforsatning.

Efter disse Oplysninger og den Fremstilling, jeg har tilladt mig af Sagen nu og saaledes som den stod den 13de Februar 1852, skal jeg ikke nægte, at jeg ikke staaer paa ganske det samme Standpunkt med Hensyn til Sagen, som den ærede Forslagsstiller til Adressen i det andet Thing. Jeg har nemlig seet en større Betydning i denne Strid, i denne bestemte Udtalelse af Regjeringen nu ligeoverfor Udtalelsen af 13de Februar 1852. Jeg har ikke fundet den Betydning i den Forespørgsel, som den ærede Forslagsstiller i det andet Thing for saa Dage siden stillede til

Regjeringen om, hvorvidt den fastholdt Udtalelsen af 13de Februar 1852; thi jeg synes, at der allerede i de tvende Udtalelser af den ærede Førsteminister og den ærede Finantsminister ligger et bestemt Nei; og, dersom jeg er berettiget til saaledes at opfatte denne Sag, saa har Udsagnet af den ærede Forslagsstiller's Interpellation for mig ingen væsentlig Betydning uden dels en Bestyrkelse i Ministerens formeentlig allerede udtalte Nei og dels en Afvigelse fra aabent og ærligt at udtale noget Program for Rigsdagen, aabent og ærligt at give et bestemt Svar paa et bestemt Spørgsmaal. Men denne Fremgangsmaade af Ministeriet er ikke stillet til at opvække Tillid. Jeg tillod mig, da Grundlovsagen i dette Thing var til første Behandling og der fra den ærede Førsteministers Side blev udtalt, at nu havde rimeligviis dette Thing opgivet alt Haab om at komme til en mindelig Overenskomst — han brugte Ordet fredelig Overenskomst — med Regjeringen om Forandringerne i Grundloven — da tillod jeg mig at yttre, at, dersom vi havde alene eller væsentligt at gjøre med den høitagtede Førsteminister, da havde jeg ikke opgivet alt Haab, og jeg tillod mig at udtale, at Aarsagen dertil var, at han havde behandlet denne Sag med større Uabenhed, større Oprigtighed, undertiden Imødekommen mod Thinget end nogen af de øvrige Ministre. Det gjør mig ondt, at min Mening om denne Sag er bleven forandret ved den ærede Ministers Stilling til Interpellationen i det andet Thing. Det forekommer mig, at, naar han har nægtet at give et aabent og ærligt Svar paa et Spørgsmaal, der er stillet om, hvilket Regjeringens Program var, om det fastholder det, som tidligere er udtalt, saa har han derved gjort et Indtryk, der gjør, at man mod sin Villie er nødt til at tilbagekalde alle saadanne Uttringer af Tillid til hans Oprigtighed og Forekommenhed. Dersom de Udtalelser, jeg har tilladt mig at gjøre, have deres Berettigelse — og det tør jeg saameget mere antage, som jeg har henviist til positive Udtalelser — saa troer jeg, det fuldkommen deraf fremgaaer, at der er Anledning for Rigsdagen, for det danske Folk, til Uro og Betyrning og til Mistillid til det nærværende Ministerium.